Здравейте, д-р Врабчев, аз съм жена на 40 г., хетеросексуална съм. От скоро започнах да сънувам сънища, в които любя жена. Това се повтаря от един месец (3-4 пъти досега). Започнах да се притеснявам, дали не съм бисексуална, без да го осъзнавам още. Като се сетя за съня, усещам лека възбуда. Странното е, че не се заглеждам по жени, харесвам противоположен пол.

Обърканата

Здравейте,
Всичко се случва на този наш човешки свят. И всичко е възможно в този наш човешки живот. Но има неща, които ние в нашето човешко съзнание определяме дали са възможни или не. И то категорично. С нашето индивидуално ДА или НЕ.Това ДА или НЕ зависи само и единствено от нашето съзнавано Аз! И в точно това се определя нашата лична, индивидуална свобода. Но преди това нашето Аз се ръководи, съобразява със заобикалящия ни социум (социално общество). С етиката, морала и законите на този социум.
А сега конкретно за Вашето писмо до мен. Първото, за което ще Ви помоля е занапред да обозначаваме двата пола по следния начин – моят пол, съответно – женски или мъжки. Другият пол, пак съответно женски или мъжки. Иначе казано "противоположен", не мен лично ми звучи като противен. А всъщност не е така нали? Добре.

И ето го началото. Има два пола – женски и мъжки, които са осъдени (в добрия смисъл) да се раждат да растат, да съзряват. И като съзреят да се харесват и привличат. С

любовта си или обичта си – да се любят и да създават своите деца. Великолепно. Всъщност до раждането вече са оформени тези телесни структури като: полови жлези, полови външни и вътрешни органи, невроцеребралните структури в главния мозък, които по-нататък (след раждането) ще са в основата на едно човешко типично за дадения пол поведение. След раждането започва изграждането и на психичния пол. Как? Вече споменахме наличието на невроцеребралните структури.Те са основата. Надстройката им се създава между втората и шестата година от развитието на всяко дете. И тук много е важен личният пример и възпитание от страна на родителите. Те – тези родители, играят и ролята на пример за полово поведение. Майката – като жена. Бащата - като мъж. И точно този пример спомага на всяко дете в тези си години да осъзнае най-напред към кой пол принадлежи, и по-после какво ще бъде неговото сексуално социално поведение, когато порасне и е вече зрял мъж или жена. Следващият критичен период в оформянето на психичния пол на порастващите е пубертета. След пубертета имаме най-напред физическа полова зрялост и след това - и психическа такава. И в този бурен период на полово съзряване не рядко са възможни отклонения в осъзнаването на своето полово АЗ.Този феномен ние сексолозите го наричаме юношеска бисексуалност. Но живият живот показва, че в повечето случаи този феномен не оставя трайни следи в психосексуалността на подрастващия и бързо се преодолява и забравя. Повтарям - забравя се веднъж завинаги. И следва - дългият период на функциониране на вече окончателно оформената психосексуалност на зрялата жена, съответно на зрелия мъж. Които са с нормално полово влечение – към другия пол и удовлетворяваното на това свое влечение се осъществява чрез полово общуване с партньори от другия пол. Това е. Разбира се винаги златното правило може да има и своите изключения породени от различни причини, но на които аз днес не ще се спирам. Защото както е казано – те само потвърждават правилото.

Вижте, за мен Вие сте една нормална жена, хетеросексуална. И много Ви моля за напред да не забравяте това. Добре тогава – какво става с Вас? Какво се случва? Аз го наричам синдрома на вече тръгващото си лято! От писмото ви – написаните там цифри касаещи календарната Ви възраст ме подсетиха за него. Някой колеги психолози, ендокринолози и гинеколози, го срещат вече доста често, но както се казва в науката – още не са му дали име, за да вземат да го класифицират.

Но ние днес ще минем само с това название, защото по важно винаги е самият човек, а не изписването на тази или онази диагноза.
Ето описанието му: Най-хубавата и най-приятната, пък и най-активната възраст за всяка жена са нейните тридесет години. Плюс-минус още 5 години. Затова се казва, че истинската жена е когато тя навърши своите тридесет години. Бързам да спомена, че това го е казал най-великият познавач на женската психика великият френски романист Оньоре Дьо Балзак. И според мен е дълбоко прав.
Добре – това на нейните тридесет, а по-после – на нейните четиридесет, какво става? Ами огледалцето вече не казва приятни неща. Козметиката не помага също. За

съжаление и козметичната пък и ужким естетичната хирургия не дават винаги очакваното. А навън модата е следната: девойчета на 17 -18 облечени като проститутки. Отваряме телевизионен канал – и там пак същото. Пак тези девойчета, пак така облечени и пак със същото поведение! И всичките те със по две-три, цитирам: „ висшо"... Ала като си отворят устата... Ето защо професор Вучков произнесе прословутата си фраза „Гледам и не вярвам на ушите си„!

И така - ето защо Бъдното повече безпокои, отколкото да успокоява. И някак си оставаме самотни, макар да живеем или работим с приятни и добри хора. А за предстоящият климакс да не говорим. Най-лошото, че тогава се отказваме от себе си. И най-вече в половия си живот. Защо го избягваме? На една моя пациентка с такъв проблем и казах: или го продължаваш в същото темпо и честота, или го губиш завинаги... Ами точно тогава тялото, сърцето и душата на една истинска жена се нуждае от любене. Но какво любене? Пълно с нежност, целувки и милувки. Да ама в този сезон на тръгващото си лято и настъпващата есен не винаги ги има. И твърде възможно е тогава и то благодарение на заливащата ни порнография от всеки телевизионен канал, от всеки вестник или списание, тогава твърде възможно е да допуснем в себе си или в мислите или в сънищата си нещо не присъщо за нас. Нещо неприсъщо. Но вина няма никой за това.
Така че Ви моля, уважаема, да не се притеснявате занапред от сънищата си.Те си идват и отиват – искаме или не искаме. По-важното е друго! Самата АЗ какво решавам за себе си, а не някой друг вместо мен. И още – занапред ще живея така както съм живяла аз самата досега. Защото любовта възраст няма. Няма! За довиждане днес съм поканил на гости поетесата Първолета Маджарова от Перник с нейното: „АЗ ПОМНЯ КАК ЦЕЛУВАХ...

Аз помня как целувах

Раменете на лятото,
Солени от море и вятър.
Помня как го изпиха облаци
И отнесоха на юг.
Аз тичах по брега
Да го настигна.
Вълните

Като слепи кученца
Скимтяха
И се гушеха в нозете ми,
И аз ги хранех
Със трохи от светлина и пясък.

Кой може да забрави
Щедростта на лятото.
Залезът наливаше чашите
С огнено вино,
Обикаляше масите
И черпеше всички."

Великолепно! Ех, как ми се иска пак да съм там на морето с това момиче, което ми е сега съпруга. Вече четиридесет години... Как ми се иска пак да отпия от това червено вино – любовен еликсир. Направено от грозде – расло край морето ... Ех, как ми се иска след една такава глътка да съм с това момиче отново там...на морския бряг.И телата ни изкъпани от морската сол и облечени в златото на пясъка, тогава... Ех ,как ми се иска...

д-р Илия Врабчев - сексолог